

Őszi fellegekhez

Mint egy hatalmas temetés, olyan az élet,
Ha szürke őszi estén útra kélek,
Bejárom a várost, megyek körbe, körbe,
Galamb burukkolás kísér le a völgybe.

Szürke habos-babos, mégis gyász ruhában
Mulatnak felettem az égiek a bálban.
Az eső és a felhők táncolnak a széllel,
Viharrá olvadva ússzák át az éjjelt.

A nap ma nem jön el, de még egy csillag sem,
Tán a hold néz majd be, nagyesztélyiben,
Szerелеmből szőtt, ezüstszín szoknyában,
Topánka helyett két formás villámmal.

Szürke őszi lepell, ráhullsz a világra,
Mintha engem hívnál egy gyönyörű táncra,
Szép selyemruhában, tárt karokkal vársz,
Nehéz, hideg testem meg majd kifogja egy halász.

Emelj hát magadhoz, s tarts meg szorosan,
Hadd hadjam testem a földi nyomorban.
Várjon reám tánc, mélabús keringő,
Vihar vad dalában hangom lesz a csengő.

Hadd maradjak kérlek, szürke és súlytalan,
Ne szenvedjen szívem bódító mámorban,
Legyek szabad szél, vagy akár pajkos felhő,
Csak ne maradjak itt, hol lelkelem egy nehéz kő.

2024.szept. 14.

Kis házam

Szeretnék egy házat.
Cserép téglás, piros tetővel,
Szépen bevetett ággyal,
Fehér lepedővel.
Szeretnék asztalt, arra virágot,
A tűzhelyre rotyogó teát,
Aranyból szőtt édes álmot,
S fodros szoknyát reám.
Kérek kertet veteményest,
S gyümölcsöst, ezer édes,
Féle fajta, termést kérek,
Ágas bogas ösvénykéken.

Erdő mellett, kis mezőn,
Tárva nyitott ablakokkal,
Úgy áljon, a dombtetőn,
Körbevéve liliommal.
Fogadjon megfáradt,
Régenvárt vendéget,
Fogadjon vándort is,
Olyat ki eltévedt.
Kis házam, fogadjon,
Szerelmet, barátot,
Reám is úgy várjon,
Mint igazi királyhon.

Várjon reám kincsem,
Megrakott kályhával,
S várjon szerelemmel,
Kis égő gyertyával.
Ringasson szép szagú,
Gyermeteg álomba,
Ölölő szerelmem,
Kétséges mivoltja.
Mindegy lesz kis házam,
Mivel vársz majd engem,
Ha engem ott várnak,
S otthonként szeretnek.

Just write me a letter

Each time you think of me,
Just write me a letter,
Write it with blue ink and,
Write it on white paper.

Do i remind you of
Green grass and clear water,
Am i your sunshine, or
Am i your wildflower?

Am i the rusty old,
Brooch of your grandmother,
Or am i the worn out
Booth of your grandfather?

Oh Write me a letter,
And make it about love,
You're sure a lucky man,
Cus you're the one i've got.

And how lucky am i,
To have you as my lover,
Write me a letter, oh
Write me a letter.

Remember what i said,
In the cold morning when,
My bed is still warm but,
Im already long gone,

Remember what i said,
Remember i love you,
Scream into the dark night,
Ask it why i left you.

But dont ask me darling,
Dont say a thing.
Let me leave in silence,
Lets part in peace.

So write me a letter,
Whenever you're lonely,
Whenever you feel like,
I left you out of nowhere,

Remember what I said,
Remember I love you,
And I will keep the promise,
To never forget you.

2025. Jan 15.

Őszi merengés

Szállnak, szállnak a felhők,
Szállnak, mint a szerelem.
Látják a párok, a fekvők,
Hogy egyedül kell lennem.

Szállnak, szállnak a felhők,
Csak az a kérdés, hova.
Sárgul, sárgul az erdő,
Repül a nyár is, tova.

Várlak, várlak a mezőn,
S mégsem jössz el, soha.
Szállnak, szállnak a felhők,
S engem elfed a moha.

Táncol, táncol a napfény,
Holtsápadt arcomon.
Mondd, mégis hogyan tudnék,
Túljutni rajtad, aranyom.

Mesélj, mesélj arról,
Ami még nem volt soha.
Tudd én hiszem, s hallom,
Figyelek édes hangodra.

Szállnak, szállnak a felhők,
Száll velük a nyár is, tova,
Egyedül maradok az őszben,
De nem felejtelek el, soha.

2024. szept. 7.

Hinni, élni, szeretni

Élj, élj, élj a mának, és öleld át a napot.
Ölelj át vele engem is, éld át a pillanatot.
Bízz, bízz, bízz bennem, hidd el azt, amit mondok.
Tudd amíg csak élek, én veled maradok.

Ha sűrű sötét felleg fedi el az eget,
Hidd, hogy mögötte a napot még megleled.
Minden tél elmúlik, elvonul a vihar,
Nincs semmi olyan rossz, mi örökké kitart.

Fény, fény fog vezetni, még ha nem is látod,
Tudd, hogy akár egy csillag, én is ott állok.
Melletted vagyok, a te álmod az enyém,
Számomra az élet veled nem rejt veszélyt.

Élvezd a forró nap utolsó sugarát,
Hamarosan úgyse véd már meg a kabát,
Mefagy majd a véred, akár a tó tükre
S én melléd dőlök, örökre kihűlve.

2024.szept.20.

Az irigy szív ódája

Ő a Hold az égen, ha én csillag vagyok.
Mint halálos ítélet, hol én hallgatok.
Ha én nem vagyok más, csak csermely forrása,
Akkor ő a tenger fodrozó hulláma.

Egy meggyfa ágain csengők árván lógnak,
Tavaszi szellőben dallamosan szólnak.
Mint a nevetése, harmatos reggelen,
Akárhova nézek, mindenben őt lelem.

Belép a szobába, s minden szem rámered,
Nem csak egy léleknek ír még ma levelet,
De édes istenem, ki szólná meg érte?
Ha őzike szemének ráillan a fénye.

És hiába bukott angyal, kit Isten elhajtott,
Isten, ki nekem még egy nevet sem adott,
Ő, mint a nyári nyírfaerdő, ha mellettem állt,
Se halandó, se más soha nem nézett rám.

Ő az igen ő az, akiről dalolnak,
És bizony én írom, nekik a dalokat.
Mert nincs nevem, mihez ima szólna,
Vagy érdemem, miért csenghetne az óda,

Itt vagyok én tehát; fáradt, szakadt költő,
Hamar elfelejt majd engem is az idő,
De ha más nem, hát verseim szóljanak,
Őket ne élje fel, a népi akarat.

És ha szebb, oly kedves, vagy jámbor nem leszek,
Nevet nem kapok, csak egy sírhelyet,
Legalább a szívem, szegény, kopott szívem
Csak neked nyújtana egyedül nyughelyet.

2023. dec. 18.

Magányos ember

Nem vagyok magányos ember,
Ki az utcákon jár-kel,
Ki bőrkabátban randevúztat,
Kit elkerül minden bú-baj.

Nem vagyok magányos ember,
Ki utcára lépni nem mer,
Ki küszöbén tipeg-topog,
Tűzhelyén meg tea rotyog.

Nem vagyok magányos ember,
Ki fellép az állam ellen,
Ki fél minden árnytól-zajtól,
Kit majd fejbőlőnek balról.

Nem vagyok magányos ember,
Ki a halált várva mereng,
Kit körbevesz a kosz-piszok,
Ki nem csak titokban ivott.

Nem vagyok magányos ember,
Kit hiába is keresel,
Kit elnyelt rég a mély-vadon,
Ott éldegél, kinn, szabadon.

De magányos ember vagyok,
Kit körbevesznek fura arcok,
Kit nem ölelnek karok-kezek,
Kinek nem vágnak véreret.

Mert magányos ember vagyok,
Kiről nem írnak dallamot,
De ha nem szól rólam a világ,
Hát írok róla én krónikát.

2024.Máj.8.

Sweater

Hold me, hug me, knit me tight,
Like a sweater of your mind.
I'll wrap around you, keep you warm,
In the winter, or the fall.

I'm not really a sweater though,
Can't take me off, I'll stick to you.
With my strings of wool and thoughts,
I'll cloud your mind up, like a fog.

You'll turn and sweat, can't sleep at night,
Thinking about "who"-s and "why"-s.
If your mind is going crazy,
Your heart too, will get busy.

Feeling feels and naking thoughts,
Your heart is taking overload.
Mixing things and messing up,
Thats what makes you fall in love!

Arclemosó

Arclemosós vattám ma is koszos
Füst, szemfesték és más mocsok
Festékálarc nélkül látszanak a könnyek
És tiszta arccal nem mindig könnyebb
De az nem látszik a vattán, felszárad
Reggel kifestem az arcom, így nyoma nem marad
Legfeljebb arclemosásnál, majd holnap

Művészet

Hullámok tombolnak bennem,
Mint tóba, ha követ vetnek
Ez felkavart és nem nyugszom
Tetszik ez az izgalom
A valóságból kilépni egy nagyobb térbe
Szabadság és kötöttség együttvéve
A dallamban feloldódva magamat keresem
És legbelül átjár a félelem,
Hogy a csend nyer énbennem
És sose lesz a szenvedélyem végtelen
De a gyomromban visszhangzik az üvöltő zene
A táncos ugrik és repülök én is vele
Művészet, akár egy drog,
Magasan szállhatok
És ha magamban mégsem találom?
Hiába küzdök, ha másé az álom
Elsüllyedek a saját örvényemben,
Mert úgy érzem, semmi nincs bennem

Rá se ismerek magamra

Olyanná válok, amilyen soha nem akartam lenni
Lassan, de véglegesen, ez ellen nincs mit tenni
Az út mellett az egykori énem darabjai mérföldkőként hevernek
Azt hiszem, már túlléptem, mégis a régi érzések, mik ismét levernek
Az újakról jobb, ha nem is beszélek
Ha kimondom, beismerem, hogy így élek

Megbánás

Csak ülök, csendben, jólnevelten
Fiatalság, bolondság, mondják majd és nevetnek,
Hisz ők szórakoznak, később megbánják talán
De én leszek a képen a csendben ülő lány,
Mert a megbánás az, amitől félek
De tudom, megbánom majd, ha most nem élek
Múlnak az évek, csendben egyre öregszem
S egyszer meghalok úgy, hogy semmit se tettem
Fel kéne állnom és velük mennem
De a hiba lehetősége visszatart engem

Egyszer egyedül maradok

Egyedül érzem magam
Pedig még sok rokonom van
De egyszer már nem lesznek
És hiába, bármit teszek
Ők távoznak
Elmennek innen máshova
A barátok meg változnak
Néha látod őket, aztán már soha
Többet